

РЕШЕНИЕ

№ 474

гр. София, 23.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.12.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Теодора Георгиева**

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12297** по описа за **2019** година докладвано от съдия Теодора Георгиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Т. Н. Т. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.5, офис 18, срещу Решение на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 23-ти състав по НАХД № 5980/2019 г., с което е потвърдено наказателно постановление (НП) №1645 от 18.03.2019 г., издадено от началник отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, с което на основание чл. 82 от Закона за частната охранителна дейност (ЗЧОД) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 13, ал. 5 от Наредба № 8121з-611/11.06.2018 г., във връзка с чл.5, ал.4 и чл. 52 от ЗЧОД.

Касаторът счита, че неправилно е приложен материалният закон. Поддържа основание за приложението на чл. 28 от ЗАНН с оглед конкретната тежест на нарушението и незначителните общественоопасни последици. Претендира съда да отмени обжалваното решение, а с него и процесното НП.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът по касацията - СДВР не се явява и не се представлява. В изпратени писмени бележки от юрк. Б. П., моли съда да остави без уважение подадената касационна жалба. Твърди, че решението е правилно и обосновано, както и процесното НП. Сочил, че описаната фактическа обстановка както АУАН, така и в НП е ясна и точна.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София-град, XVII касационен състав, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл. 348 от НПК и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК провери съответствието на решението с процесуалните изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон, намира следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, срещу акт, който подлежи на оспорване и от надлежна страна.

От фактическа страна, СРС е установил следното:

На 31.01.2019 г., около 12,00 часа в [населено място], в обект – Резервоар „Колежа“ на Софийска вода била извършена проверка във връзка с охранителната дейност на обекта. Проверката била извършена от свидетеля Г. –полицейски инспектори в група „Лицензи и контрол на частната охранителна дейност“ в отдел „Охранителна полиция“ на СДВР, в присъствието на С. Й.– охранител във [фирма], който в момента на проверката бил на работа на обекта.

В хода на проверката било установено, че жалбоподателя, в качеството си на управител на [фирма] – търговец, извършващ дейност по чл. 5 от ЗЧОД, не е предприел необходимите действия и не е създал организация да се съхранява на обекта и при проверка да се представя препис от документ – списък на охранителен състав, осъществяващ охрана на обекта, съгласно чл. 13, ал. 5 от Наредба № 8121з-611/11.06.2018 г. на МВР. Констатациите от извършената проверка били обективирани в изготвения констативен протокол, с който били дадени задължителни предписания на жалбоподател при извършване на охранителната дейност стриктно да се спазват изискванията на ЗЧОД.

За констатираното нарушение, на 18.02.2019 г. св. Г. съставил АУАН № 1645/18.02.2019 г. Актосъставителят квалифицирал нарушението по чл. 13, ал. 5 от Наредба № 8121з-611/11.06.2018 г., във вр. с чл. 5, ал. 4, чл. 52, ал. 2 и чл. 82 от ЗЧОД. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН било депозирано писмено възражение срещу съставения акт с вх. № 513000-9566/21.02.2019 г.

Правилно, преценка на събраните по делото доказателства е дала основание на СРС да намери вмененото административно нарушение за доказано от обективна и субективна страна. Установените при проверката обстоятелства, обективирани в констативния протокол, установяват по безспорен начин нарушение на чл.13, ал.5 от Наредба № 8121з-611/2018 г. относно проверения обект Резервоар „Колежа“ на [фирма], а именно: Т., като задължено лице по чл. 51, ал. 1 от ЗЧОД, не е предприел необходимите действия и не е създал организация да се съхранява на обекта и при проверка да се представя препис от документ – списък на охранителен състав, осъществяващ охрана на обекта, съгласно чл. 13, ал. 5 от Наредба № 8121з-611/11.06.2018 г. на МВР.

Съгласно чл. 52, ал. 2 от влезият в сила от 31.03.2018 г. Закон за частната охранителна дейност, на лицето по чл. 51, ал. 1 е вменено задължение във всеки обект да организира и контролира изготвянето и съхранението на документацията, определена с Наредба № 8121з-611 от 11.06.2018 г. за условията и реда за организация и извършване на видовете частна охранителна дейност по чл. 5, ал. 1 от ЗЧОД и за определяне на примерна типова класификация на обектите, на които се осъществява

охрана по чл. 5, ал. 1, т. 2 и 3 от ЗЧОД. Според чл. 13, ал. 5 от цитирания подзаконен нормативен акт, за същото лице съществува задължение преписи от документите по ал. 1, т. 2 - 3 и ал. 2, т. 2 - 5 след изготвянето и утвърждаването им, да се съхраняват в охранявания обект и да се представят за проверка на компетентните контролни органи.

Разпоредбата на чл. 82 от ЗЧОД, гласи, че за неизпълнение на друго задължение, произтичащо от този закон и подзаконовите нормативни актове, регламентиращи частната охранителна дейност, физическото лице се наказва с глоба, съответно на юридическо лице и едноличен търговец се налага имуществена санкция, в размер от 200 до 500 лв. за всяко отделно нарушение, ако не подлежи на по-тежко наказание“. В конкретния случай жалбоподателят е санкциониран с минималната глоба, предвидена в закона, поради което съдът не следва да обсъжда въпроса за ревизиране размера на наложеното наказание.

СРС е приел, че случая не следва да се определи като маловажен, макар от същото да не са настъпили никакви вредни последици, тъй като е формално, на просто извършване. Взел е предвид, че последващото добросъвестно поведение на санкционираното лице, насочено към спазване на разпоредбите на посочената Наредба е индикация за неговото навременно поправяне и превъзпитаване, но не е достатъчна предпоставка за отнасянето на случая към категорията на маловажните такива, като би могло да се обсъжда и да се вземе предвид единствено при определяне на размера на наложеното наказание, доколкото самото нарушение не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от обикновените случаи на извършени нарушения от този вид.

Касационната инстанция, споделя доводите на въззивния съд, че установеното нарушение не разкрива характеристиките на маловажно такова по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, а именно не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други нарушения от същия вид, нито са налице множество смекчаващи вината обстоятелства.

По изложените съображения обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, XVIII-ти Касационен състав

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23-ти състав по НАХД № 5980/2019 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.